

bedre Gamle Scene, men ikke gjorde noget ved radikalt at give skuespillet bedre kunstneriske arbejdsforhold med en ny skuespilscene i stedet for Stærkekassen. Man henviste til Hålsingborgs nye stadsteater og det nye National Theatre i London. Man ønskede før byggearbejdets igangsættelse en målsætningsdebat. Jeg foreholdt skuespillerne, at der kun med ti eller tyve års mellemrum opstod situationer, der til lod en forbedring af teatrets bygningsforhold, men hver gang var det hændt, at før en ny plan var udarbejdet, havde situationen ændret sig derhen, at intet skete. Man påtog sig derfor et stort ansvar ved at gå imod planen, som dog betød en væsentlig sceneteknisk forbedring af Gamle Scene. Imidlertid fastholdt skuespillerne deres standpunkt. Jeg blev nu meget ængstelig over byggeplanens videre skæbne med denne modstand.

For at sætte mig nærmere ind i denne nye problematik rejste jeg i midten af januar til London med arkitekten kgl. bygningsinspektør Nils Koppel, den tekniske direktør og økonomidirektøren for at studere det nye National Theatre nærmere, og da vi var kommet hjem gennemtænkte jeg hele teatrets bygningsmæssige spørgsmål endnu engang, hvorefter jeg fik ideen til en løsning af hele teatrets bygningsproblem. Jeg forelagde denne for Nils Koppel, der i løbet af få dage udarbejdede den skitseplan, som jeg med min skrivelse af 27. januar 1977 tilstillede ministeriets styringsgruppe, idet jeg for ikke at sinke en stillingtagen samtidig sendte forslaget til tilsynsrådet og endvidere til udtalelse sendte forslaget til teatrets personaleorganisationer. Forslaget vandt stærk tilslutning hos alle disse og dermed også hos skuespillerne, hvis negativitet over for den første plan nu ændredes til en stærk positivitet for den samlede ændrede plan.

Stor var derfor min overraskelse, da jeg ikke mange dage senere blev ringet op af dig, der i en tone, jeg aldrig har oplevet, skældte mig ud og spurgte, hvad jeg egentlig bildte mig ind med at fremsætte et sådant forslag, der ganske ødelagde dine muligheder for at gennemføre ombygningen af Gamle Scene. Jeg skulle ikke blande mig i politik. Det var dig, der var chef. Jeg svarede, at jeg ikke blandede mig i politik, men at det måtte være min pligt som teaterchef at fremskaffe det bedst mulige saglige grundlag for din og folketingets politiske vurdering og afgørelse. Det hjalp ikke. Overfusningen tog

blot mere fart og kraft. Senere på dagen erfor jeg, at du havde meddelt til embedsmændene i ministeriet, at jeg havde fået »en ordentlig røffel« af dig. Ifølge din udtalelse til Weekend-Avisen den 2. september indgår forslaget nu i dine byggeplaner.

Teatret, der havde sat alt ind på at overholde de stærkt nedskårne bevillingsrammer og som blev tvunget til mange upopulære indskrænkninger, herunder afskedigelser samt til besparelsesforsøg, hvis virkning ikke lod sig forudsige, nåede efter nytår 1977 ved en beundringsværdig indsats af økonomidirektøren og den tekniske direktør til et resultat, der lod forudane, at ikke alene ville bevillingerne blive overholdt, men der ville endda komme en yderligere besparelse på 1,7 mill. kr. – Denne sidste besparelse hensatte dig imidlertid i en sådan vrede, at du under premieren på Det ny Teater på »Den glade Enke« i tilskuerrummet i pausen højlydt gav udtryk for din utilfredshed hermed og tilføjede, at »nu skulle hove-derne ryge«, først og fremmest mit.

Dine nedsættende udtalelser om mig – blandt andet ved en reception i den svenske ambassade – hørte ikke op. Dine møder med personalerepræsentanter fortsatte også – uden at jeg fik nogen orientering herom fra dig. På et møde med skuespillernes repræsentanter om forslaget til en ny skuespilscene fik disse endda indtrykket af, at denne sag var belastet ved at være rejst af mig.

Den 12. april d. å. tilkaldte du mig til et møde for at drøfte spørgsmålet om besættelsen af den ledige balletmesterstilling. Du var stadig i tvivl om de kandidater, balletforeningen havde stillet forslag om, og du havde derfor, da du havde mødt Henning Kronstam, haft en længere samtale med denne og tilbudt ham balletmesterstillingen efter Flemming Flindt. I første omgang havde han afvist det, men havde dog lovet at overveje tilbudet, og du ventede nu på hans endelige svar. Dette ville du gerne orientere mig om. Jeg takkede herfor og kunne meddele, at jeg selv havde haft en tilsvarende tanke og længe før balletforeningens udspil alvorligt havde talt med Henning Kronstam om mulighederne for at få ham til at påtage sig stillingen. Så rent sagligt var jeg enig med dig og ville hilse Kronstam hjertelig velkommen. Derimod måtte jeg sige, at jeg som ansvarlig teaterchef burde have været orienteret om din hensigt før dit tilbud til Henning Kronstam. Du forklarede hertil, at muligheden for at tale